

JOSIP VANDOT:

Romanje naše Jelice.

Planinska pripovedka.

9.

eleni gozd je postajal vedno temnejši in gostejši. Vsepovsod je štrlelo polno škrbastih pečin pod visokimi bukvami, ki so zapirale pot na vse strani. A Koclja, Jelice in veverice ni to prav nič oviralo. Nevzdržno so speli naprej in so molčali. Le Kocelj se je tu pa tam kratko, pretrgoma zasmel. Veverico je pocuknil nazaj, če je malo prehudo skakala in je malo preveč silila v goščavo, ki se Kocelj skozi njo ni mogel preriniti. No, veverica pa ni bila huda. Pustila je, da jo je vodil Kocelj na svojem pasu. O, niti zaškrtnila ni več in tudi hudo in nevšečno ni več pogledala na Koclja in Jelico. Lahkotno in gibčno je skakljala pred njima. A repka ni dvignila in tudi zamahnila ni z njim, ampak ga je imela povešenega, kakor da bi se ga sramovala. Prišli so že daleč v prostrani gozd. Skalovje je bilo vedno bolj divje. Bukve so se razmikale in so postajale redkejše. Solnce je sijalo na sivo, z gostim mahom obraslo skalovje; pojavil se je velik kos modrega neba in od nekod je prihajalo zamolklo šumenje divjega zagorskega potoka. Pred visoko skalo se je veverica ustavila in je pomigala z ušesi: »Cr-cr-ce!« je škrebnila in se je postavila na zadnje nožice. Pogledala je Koclja in je škrebnila še enkrat: »Ce-ce-cr-cr...«

»Hopsasal!« je dejal Kocelj. »Glej, veverica se je ustavila in nekaj šklepeče. Pa je prav nič ne razumem. Nemara mi hoče povedati, da smo prišli do domovanja Anjare Panjare. Pa grem pogledat, kako in kaj.« — In Kocelj je splezal za veverico na skalo. Tam pa se je potuhnil; na Jelico se je ozrl in je položil prst na usta. Jelica pa se je stisnila pod skalo; tiho je bila in je čakala. A čakala ni dolgo. Zakaj Kocelj se je kmalu priplazil nazaj. »Pst, Jelica, pst!« je rekel po tihem. »Prišli smo do domovanja Anjare Panjare. Onkraj skale stoji tisto domovanje. Prav lepo ga vidim s te skale... Ali hočeš tudi ti

videti domovanje Anjare Panjare? Na skalo te potisnem. Saj ni visoka in nerodna. Pa boš videla domovanje Anjare Panjare in tudi Anjaro Panjaro boš videla. Na trati sedi in čara siromašne veverice ... Ali hočeš, Jelica?»

»O, če ni nevarno, pa grem«, je odvrnila Jelica in je bila radovedna. »Samo da naju Anja Panja ne zapazi! Kaj, Kocelj? Ali je nevarno?«

Kocelj je zmigal z glavo. Prijel je Jelico in jo je potisnil vrhu skale. Potem pa je še sam splezal na skalo. In gledala sta doli na nizko, leseno kočo, ki je stala med tremi skalami in je bila vsa zadelana z zelenim mahom. Samo dve okenci je imela tista koča, a okenci sta bili zagrnjeni s črnim platnom. Pred kočo pa se je razgrinjala obširna trata. Visok, košat mecesen je stal sredi trate, in pod tistim mecesnom je sedela Anja Panja. Krog nje pa je bilo vse polno veveric. Žalostno so čepele po trati; povešale so glavice in repke. No, Anja Panja je pa mirno sedela na trati. V desnici je držala dolge, svetle škarje, z levico pa je tiščala na svoja kolena veverico in ji je strigla košati repk. Veverica niti brcala ni, ampak je samo žalostno cvilila.

»Ha, kaj nisem rekel?« je dejal Kocelj po tihem Jelici. »Saj sem uganil, da striže Anja Panja siromašne veverice. Pa čemu jih striže hudobnica? Kaj ji bo veveričja dlaka? — O, pri nas na vasi strižejo ovce. Ovce pa imajo volno, a veverice nimajo volne ... Čudno, čudno!«

Pa tudi Jelica se je čudila in je gledala, kako je Ana Panja strigla veverico. Kocelj pa je odvezal s pasa veverico, ki jo je imel privezano k skali. — »Cr-ce-cr!« je prav glasno škrtnila veverica. Zapršila se je naprej; pognala se je in je bila v enem samem skoku doli na trati med sesticami. In vse veverice so poskakale na nožice, ko so zagledale ostriženo sestrico. Škrtale so in so se pričele zaganjati proti Anji Panji. Kazale so bele zobke in ostre krempljčke. Anja Panja jih je pogledala s hudim pogledom. »Mir, mir, zverinice!« je zavpila s piskajočim glasom. »Ali hočete, da vam porežem tudi ušesa? O, ravno ljubi se mi, da bi prenašala vaše sitnosti! Škarje imam v roki. Pa vas ne bom samo ostrigla, ampak vam tudi repke odrežem, če mi takoj ne daste miru, malopridnice poniglave!«

A veverice je kar niso hotele poslušati, ampak so pričele še huje škrtati. Anja Panja se je namrdnila in je segla z roko nazaj. Pa je zavihтела paličico in je zažvižgala, da so se veverice kar stresnile: »Mir!« — Pa so veverice povesele glavice in šapke. Gobčke so zaprle in niso več kazale belih zobkov. Anja Panja se je zasmejala in je še enkrat zamahnila s paličico, da se je zasvetilo po zeleni trati, kakor da je šinilo pet rumenih žarkov preko nje. Koclju pa so se široko odprle oči, ko je zagledal tisto paličico. Sklonil se je naprej in bi se bil skoro prevrgel s skale. — »Rogljček je na paličici — zlati rogljiček!« je zasopel. »Na paličici je zlati rogljiček, ki je rekla Anjara Panjara, da sva ga midva ukradla... Poglej, poglej, Jelica! Ali ni res na paličici zlati rogljiček — hopsasa?«

Jelica je pogledala in je tiho odvrnila: »Je, je — zlati rogljiček je na paličici. Saj ga vidim, Kocelj! Prav dobro vidim, da je na paličici zlati rogljiček.«

Koclju se je pa posvetila v glavi strašna misel. Zato pa je stisnil pest, in zopet ga je pograbila velika jezica. »O, hudobnica! O, malo pridnica!« je sikal med stisnjenimi zobmi. »Sama je skrila zlati rogljiček, a je naju po krivem zatožila sodniku Vitrancu... O, malopridnica! Čakaj, skočim doli, te primem za lase in te odvedem k Vitrancu! Če je pravica pri njem, te gotovo do smrti zapre v ječo, kjer sem jaz robantil noč in dan...«

Kocelj se je že sklonil, da bi skočil s skale. A tedaj ga je zgrabila Jelica za suknjič in ga je potegnila z vso močjo nazaj. Pa je govorila Jelica vsa prestrašena in je prosila: »Nikar, Kocelj, nikar! Bojim se Anje Panje. Lahko naju začara in naju ulovi. Pa naju zopet odžene do strašnega Vitranca. Vitranec te pa zapre v ječo. In zopet bom sama v gozdu in bom jokala... Nikar, Kocelj! Lepo te prosim...«

Kocelj se je potuhnil nazaj na skalo. Z roko se je drgnil po čelu in je v jezi sopel na vso moč. Trikrat je celo zaškripal z zobmi, da

se ga je Jelica resnično bala. In Jelica je pritajeno zajokala in je sklenila roke. »Lepo te prosim, Kocelj!« je prosila in moledovala. »O, ne hodi k Anji Panji! Ostani pri meni! In pojdiva rajša proč, da ne bova gledala hudobne Anje Panje! Lepo te prosim, ljubi Kocelj!«

Kocelj jo je gledal in je še vedno pihal v jezici. A polagoma se mu je pričela huda krvca miriti. Bolj ko se je drgnil z dlanjo po razgretim čelu, bolj mu je plahnela jezica v srcu. Pa se mu je zasmilila siročna Jelica, ki je bila vsa preplašena, da se je tresla po vsem životu. Še enkrat je stisnil pest in je cepetnil z boso nogo ob skalo. — »Preteto — hopsasal!« je izpregovoril naposled. »Da more biti taka hudobnica! O, ne mogel bi verjeti, če bi ne videl na lastne oči... Pa praviš prav, Jelica! Najbolje je, da greva odtod. Anjara Panjara ima zlati rogljiček. Zato pa lahko čara in naju mogoče začara v kdo ve kaj... Pa kar pojdiva, Jelica! Pojdiva, dokler se še ni zgodila nesreča! Zakaj po dlaneh me kar praska. Tako me kuha v srcu jezica!«

In Kocelj je zažugal s pestjo na trato, kjer je Anja Panja zopet pričela striči siromašne veverice. Pa je zamrmral nekaj hudobnega med stisnjenimi zobmi, česar Jelica ni mogla razumeti. In sta se splazila s skale in sta zašla nazaj med gosto grmovje. Dolgo, dolgo sta molčala in nista izpregovorila besedice. Šele daleč tam notri v prostranem gozdu je vprašala Jelica boječe: »Pa kam greva, Kocelj? Ali bi ne bilo dobro, da greva zdaj kar naravnost do Vitranca? Pa mu poveva, da ima Anja Panja svoj zlati rogljiček in ga je samo nalagala, da sva ji ga midva ukradla. In Vitranec naju izpusti domov...«

Kocelj se je ustavil in se je zasmeljal. »O, seveda, seveda,« je odvrnil. »Kratke pameti sem — to je res. A vendar vem, da bi bilo slabo za naju, če se obrneva do Vitranca. Anjara Panjara ima jezik namazan z vsemi mazili. Saj zato je čarovnica. Pa skrije zlati rogljiček in nalaže Vitranca, da bo ves črn in rumen. Na, pa bova zopet tam, kjer sva bila včeraj — ti v gozdu, a jaz v ječi.«

In Kocelj se je nevšečno stresnil in nadaljeval, ko je videl, da je siročna Jelica vsa v skrbeh: »Pa ne boj se, Jelica! Res pravijo, da Kocelj nima nikake pameti v glavi. A vendar bom poizkusil, da si izmislim kaj pametnega, da prideva midva do svoje pravice. Veš, Jelica, glavno je to, da veva, kje je zlati rogljiček. Pa nama ni treba, da ga iščeva. Lepo se splaziva v gozd in počakava, da nama pade pametna misel v glavo. Saj lahko v miru počakava in nama se ni treba bati lakote. Hlebec kruha imam v malhi in velik kos slanine. Pa sva lahko ves teden brez skrbi. Pa tudi močnic se ne manjka in studenčkov, če bova žejna. No, v rosi in pod božjimi zvezdami ne bova spala. Jaz vem za lepo hišico. Tu gori stoji in je narejena iz smrekovega lubja. Drvarji so jo postavili, ko so drvarili lansko leto tod okrog. Pa bova lepo stanovala v tisti hišici. Smejala se bova Anjari Panjari in

Vitrancu in bova mirno čakala, da nama pade lepa misel v glavo. Zato pa bodi brez skrbi, Jelica, in se ne boj ničesar!»

No, Jelica se je otresla vseh skrbi, ko je videla, da se Kocelj prav nič ne boji. Šla je za njim in se je prerivala skozi grmovje. Daleč sta že prišla, a še vedno nista dospela do samotne koč. Grmovje je prenehalo, in vseokrog so rasle visoke, temne smreke. Prijeten vonj po smoli in lubju se je širil pod košatimi vejami, ki so bile polne rjavih storžev. — »No, hvala Bogu!« je rekel Kocelj. »Iz grmovja sva srečno prišla. In zdaj nimava več daleč do tiste hišice. Glej, tu drži steza do goličave, in na tisti goličavi stoji najina hišica. Ta steza pa drži tudi v Črno lopo, kjer domuje Vitranec. Pa ne pojdeva k njemu, Jelica! Zadosti mi je, da sem presedel pri njem v ječi dan in noč. Pst, Jelica! Tiho, tiho! Ali ne slišiš čudnega glasu, ki prihaja iz višine? Resnično prihaja... Ali ga slišiš — hopsasa?«

Tudi Jelica se je ustavila in je poslušala. Res, od nekod je prihajalo slabotno piskanje, ki pa je bilo bolj podobno pritajenemu ihtenju. Pa se je Jelici zdelo, da sedi nekdo visoko tam pod skalovjem in bridko joče... Jelica se je zgenila in je rekla po tihem: »Kocelj, nekdo joče tam gori... Ovbe, to je samo moja tetica, ki me išče po gozdu in misli, da sem umrla. Samo tetica je, moja tetica je...«

A Kocelj je neverjetno zmajal z glavo in je poslušal. Toda kar nenadoma se je udaril s pestjo po čelu in se je zasmel. »Ni tvoja tetica, Jelica, ni, ti rečem. To je samo pritlikavec Brinceljček, ki svira na svojo dolgo piščalko. Le poslušaj, Jelica, pa boš videla takoj, da je pritlikavec Brinceljček... Žalostno pesem svira, ker mu je gotovo žalostno pri srcu. Pa saj ni čudno, da je žalosten. To ga je moral Vitranec pošteno zgrabiti, ko je videl, da mene ni več v ječi in tudi lepe malhe ni več na njegovi mizi. Oj, rad bi vedel, če ima pritlikavec Brinceljček še svoj lepi nosek! Pa mu ga je nemara Vitranec odtrgal v veliki jezici. Počakajva malo, Jelica! Pritlikavec prihaja doli po stezi in bo kmalu tu. Kar skrijva se za ono le smreko, da vidi, če ima Brinceljček še svoj lepi nosek.«

Pa sta se res prikrila za široko smreko in sta čakala. Tisto žalostno piskanje je prihajalo vedno bliže in je bilo vedno razločnejše. Še pet trenutkov — in na stezi se je resnično prikazal sam pritlikavec Brincelj. Počasi je stopal in je tako milo in žalostno piskal, da bi se človek razjokal nad njegovo žalostno pesmijo. Madro je imel postisnjeno globoko na oči; zeleno obrobljena očala pa so mu čepela prav kraj dolgega nosa. In je stopal po stezi; počasi je stopal; v tla je gledal in je piskal, piskal... Kocelj ga je zagledal in je videl tudi njegov nos. Pa je vedel, da se ni zgodilo pritlikavcu Brincelju nič posebnega. Zato pa se je čudil in ker se je čudil, je kar skočil izza smreke na stezo in je obstal pred pritlikavcem Brinceljem. »No, dober dan

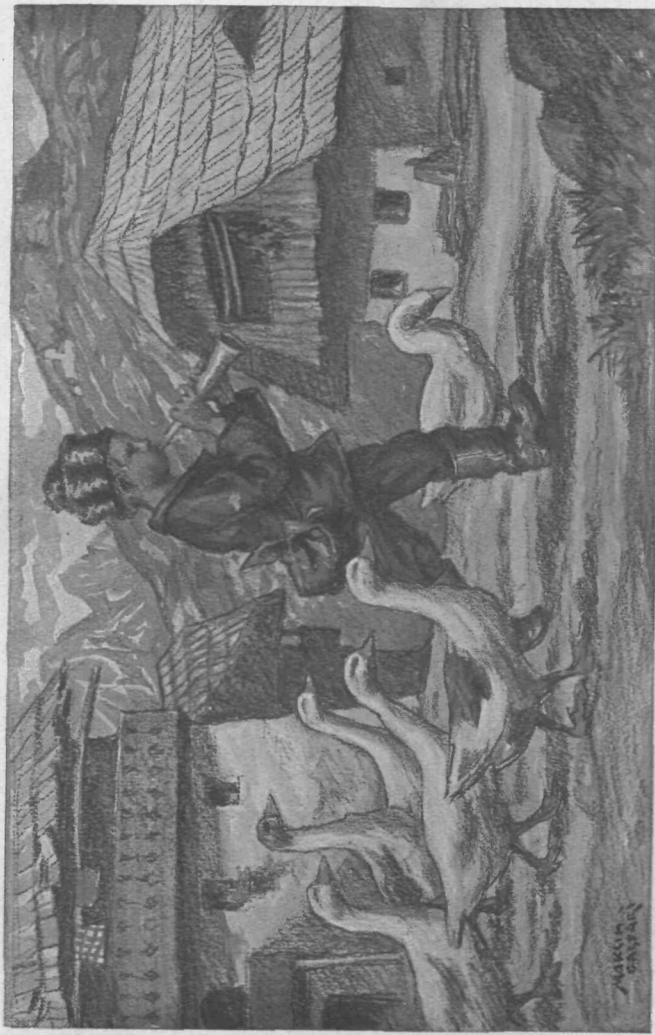
ti Bog daj — hopsasa!» je rekel prijazno. »Glej, glej! Saj se ti nasek še sveti in je še vedno tako lep kot včeraj, ko sem ga jaz držal v roki. Glejte si no, glejte — hopsasa!»

Pritlikavec Brincelj je odskočil, ko je zagledal tako nenadoma Koclja pred sabo. In se je prestrašil, da je kar obstal. Gledal je skozi velika očala na Koclja, in nos se mu je kar tresel zaradi velikega strahu. — »Ti si — ti?» je izpregovoril naposled. »Pa kaj me strašiš, ojojmene? Saj veš, da nimaš več strašnega pipca in zato tudi veš, da se te tudi nič več ne bojim... Ojojmene, tisti pipec! Da ga imam zdaj-le v roki, nasek bi ti odrezal. Tebi bi ga odrezal, tebi, nepridi-

prav! Da si mi mogel tako grdo lagati in me spraviti v strašno nesrečo! Nepridiprav, nepridiprav! Zdaj-le te pa pograbim, ker mi je zavrela huda krvca. O, ravno zdaj-le te zmikastim, kakor je mene davi Vitranec zmikastil. Pa boš vedel, kaj je huda krvca, in boš pomnil, kdaj si hotel pritlikavca Brinclja potegniti za lepi nasek. Pripravi se, nepridiprav! Ojojmene, pripravi se, dokler mi je krvca še strupena in goreča! Prav, da si mi prišel pod roke. Če bi te ne bil zdaj-le našel, bi te pa poiskal. Zmikastiti te moram, ker si me imel za norca in si me spravil v to veliko nesrečo... Pripravi se, ti rečem še enkrat!»

»Saj sem že pripravljen, Brinceljček!» se je posmejal Kocelj. »Pa kaj mi hočeš? Saj ti nisem storil nič žalega. O, storil sem ti samo

MAKSIM GASPARI: GOSJI PASTIR.

dobroto, ker ti nisem včeraj odrezal lepega noska in sem ti povrhu podaril še celo svoj pipec... Pa kaj mi robantiš in se napenjaš? Samo vprašat sem te prišel, kako je bilo davi z Vitranecem. Hm, pa sem že mislil, da imaš za madro zataknen Vitrančev nos. Pa ga nimaš, Brinceljček!»

»O, česa mi ne govoriš — ojojmenel!« se je zavzel pritlikavec Brincelj in je sklenil roke. »Še zdaj se norčuje paglavec iz mene — še zdaj, ko mi huda krvca kar vre in kipi! Pa se ne boji moje hude krvce... Kaj govoriš o Vitrančevem nosu? Boga hvalim, da je moj lepi nasek še cel, četudi je malo pobešen in zatekel. Dobro me je pograbil Vitranec zanj, o, dobro, da je siromak kar zahreščal in je zdaj ves višnjev in zatekel. Davi je prišel Vitranec domov. Po tebi je hotel nekaj pogledati. Pa mu povem, da si pobegnil in si vzel s sabo malho in hlebec kruha in slanine. Ojojmene, to se je razhudil! Pograbi me in me hoče zmikastiti. A jaz s hudim pipcem nadenj, da se je svetloba delala po votlini. Trikrat zamahnem s pipcem in dregnem moža v koleno. Krvca se prikaže, rdeča krvca. Ojojmene, da ni bilo tega! Mož se razhudi še bolj. Pipec mi izmakne, moj strašni pipec. Čez kolena me povezne, pa je reklo — lop-lop-lop! Ne vem, koliko koščic je ostalo celih, ker me vse bole. In tudi moj lepi nasek je bil v veliki nevarnosti in zanj sem se bal najbolj. Pa me je hotel Vitranec zapreti v črno ječo. A premislil se je, pa mi je rekel: V ječi ti ne zraste pamet, nesrečni Brinceljček! Zato te pa zapodim k Anji Panji. Služil ji boš toliko časa, dokler ti ne skoči pamet iz nosa v možgane. K Anji Panji pojdeš, in Anja Panja ti že podkuri, da ti bo zadosti vroče... Pa me je zapodil, iz zdaj grem naravnost do Anje Panje. Žalosten sem, pobit sem, nesrečen sem. A vsega tega si kriv ti, ne pridiprav! Zato pa te zmikastim in ti nos odtrgam, ker nimam pipca nič več pri roki. Rekel si mi in se mi lagal, da bom junak, ko bom držal pipec v roki. Pa sem bil junak, tak junak, da so še zajčki morali jokati nad mojim junaštvom... Sem stopi, grdi lažnivec! Ojojmene, semkaj stopi, da te zmikastim, ker hoče tako moja huda krvca!»

»Oha, oha — hopsasa!« je odvrnil Kocelj. »Kaj gobeždaš, pritlikavec Brinceljček? Da sem jaz lažnik, praviš? Pazi, pazi, Brinceljček, in ne govori neslanosti! Nimaš samo ti hude krvce; imam jo tudi jaz. In ti dobro poznaš mojo hudo krvco... Ali sem nemara jaz kriv, da te je Vitranec premlatil? Prav je storil! Še bolj naj bi te bil! Ali ti nisem rekel, da drži pipec na pravem koncu, ko navališ na Vitranca? Pa ga nisi držal na pravem koncu; saj vem, da ga nisi. Pa povej, za kateri konec si držal pipec?«

Pritlikavcu Brincelju se je raztegnil obraz. Debelo je pogledal skozi očala na Koclja in je dejal z zateglim glasom: »I, no — za kateri konec naj bi bil držal pipec? Za tisti konec sem držal, kjer je

rezilo pritrjeno. Za kateri drugi konec pa naj bi bil držal, če ne za tistega in pravega?»

»Oj, hopsa — hopsasa!« je zavpil Kocelj ves srdit. »Budalo si, Brinceljček, strašno budalo! Seveda se drži vsak pipec za tisti konec. Samo mojega se ne sme držati za tisti konec, ker moj pipec je nekaj drugega, kot so drugi pipci. Zato pa je tako strašen... Glejte, glejte — hopsasa! Pa sem mu še rekel, da naj drži pipec za pravi konec. Pa ga ni držal — budalo ga ni držalo! Dobro sem mu hotel; zato sem mu pa podaril pipec. A v prave roke sem ga dal — resnično, v prave! Zdaj pa imam, kar sem iskal. Ob pipec sem — Vitranec ga ima zdaj in Vitranec bo rezal nosove. Hopsasa — še meni odreže nos, če me ulovi. Pa vsega tega je krivo samo to pritlikavo budalo, ki ima štiri oči, pa vidi manj nego slepec... Krvca, ti moja huda krvca! Nikar mi ne rogovilil!«

Ves prestrašen je gledal pritlikavec Brincelj razjarjenega dečka. Piščalko je vtaknil v žep in je pričel govoriti s prosečim glasom: »Nikar, Koceljček! Strašna je tvoja krvca, če ti začne rogoviliti. Strah me je zase in za svoj lepi nosek... Saj grem — saj že grem naprej... K Anji Panji grem, da mi začara glavo in mi morda potem zraste pamet v njej. Saj Vitranec je rekel tako. Vitranec bo pa že vedel... Ne bodi hud name, Koceljček! Grem, že grem in letim. Kar poglej, Koceljček!«

Pritlikavec Brincelj se je okrenil in je strkljal z drobnimi, naglimi koraki po stezi navzdol. In čez tri trenutke je že izginil za gostim smrečevjem. Kocelj se je pa potolkel po kolenih in se je zasmel na ves glas. — »No, zdaj bi lahko prišla v gozd, ti moja stara mati!« je dejal. »Pa bi videla, da jaz pač nisem najneumnejši na svetu. Tu doli beži nekdo, ki še niti sence moje pameti nima v glavi. Pa sem mu podkuril, da je kar gledal in mahal z rokami. O, zato sem pa prepričan, da podkurim tudi Anjari Panjari. Saj imam časa zadosti, da lahko vse premislim. No, počasna je moja pamet, a je vendar gotova!«

Jelica je prišla izza smreke in je povprašala, kaj se je zmenil s pritlikavcem. — »O, ničesar posebnega ni bilo,« je odvrnil Kocelj. »Dobro sem mu podkuril, da beži k Anjari Panjari kakor preplašen zajček. Pa se potuhne tam in mi ne pride več pred oči... A Vitranec se jezi strašno name. Ne bilo bi čudno, če bi že zdaj-le prirogovilil semkaj in me pograbil. Zato pa je najbolje, da se mu kar skrijem... Pojdiva, Jelica, v hišico pojdiva! Saj nimava daleč.«

In sta šla naglo po stezi in sta hitela pod visokimi smrekami. Dospela sta do goličave in sta stekla preko nje. Onkraj goličave pa je stala skrita pod visoko, črno skalo med goščavo nizka kolibica, na rejena iz samega smrekovega lubja. Stopila sta v kolibico, ki je bila znotraj vsa postлана s slamo in je imela le eno okence, ki je skozi nje

prihajala svetloba. Sedla sta na slamo, da se nekoliko odpočijeta od dolgega romanja. Kocelj je odprl malho in je vzel iz nje kruha in slanine. »Davno je že moralo biti poldne,« je rekel. »Če se ne motim, bo kmalu večer. Zaslužila sva, da se najeva. Tu sva brez skrbi in nihče naju ne bo iskal v tej čudni kolibici, še najmanj pa Vitranec. Kar najej se, Jelica! Saj vem, da si potrebna.«

Pa sta jedla oba, ker sta bila oba resnično lačna. Molče sta jedla, in po jedi se je Jelica zleknila po slami. Ničesar ni rekla, kar v steno se je obrnila in je pričela težko sopsti. Pa ni preteklo deset trenutkov in je že trdno spala... »Hopsasa!« je rekel Kocelj. »Pa je zaspala in se bo prebudila nemara šele jutri zjutraj. No, prav, prav! Bom vsaj lahko razmišljal, kako bi mogel priti Anjari Panjari do živega. Pa si moram izmisliti že danes, moram. Jutri bo morda že prepozno...«

Kocelj je šel iz kolibice. Tam je legel v travo in si je podprl glavo z roko. Gledal je na jasno nebo, ki se je svetlilo v rdečkasti modrini tam nad zagorskim gozdom. In Kocelj je vedel, da solnce že zahaja in prihaja od nekod že črna noč. »Moram si izmisliti še danes, kako naj pridem Anjari Panjari do živega,« si je govoril. »Kmalu bo noč in kmalu bo prepozno...« In je razmišljal in razmišljal, da ga je pričela glava boleti. A naj je razmišljal, kolikor je hotel — o, Kocelj se ni domislil ničesar. Samo glava ga je bolela, tako hudo bolela, da mu je nevšečno in glasno šumelo po ušesih.

10.

»Pip-pip!« je čvrčalo zunaj pred kolibico s tihim, prosečim glasom. Iz grmovja tostran goličave se je oglasilo. Pozno jutro je že moralo biti. Zakaj prve jutranje ptice so bile že davno utihnile, in tudi jutranji vetrc ni več šelestel skozi prostrani gozd. Samo studenček je šuštel in žuborel tam za kolibico in je prepeval s pritajenim glasom, kakor da spuščaš cekin na cekin... »Pip-pip!« je zopet začvrčalo iz grmovja, zacvrčalo razločneje in je potem za nekaj časa utihnilo. Toda zopet se je oglasilo; oglasilo pa se je že na pragu nizke kolibice. »Pip-pip!« je zaprosilo in zamoledovalo, da se je čulo prav lepo v samo kolibico. Tam pa se je s slame dvignila Jelica. Pomela si je zaspane oči in se je ozrla na Koclja, ki je še vedno trdno spal tam v kotu. — »Pip-pip!« je tedaj zopet zaprosilo zunaj pred kolibico. Jelica se je začudila in je skočila naglo na noge. »To je taščica, moja rdeča taščica je zunaj!« se je zavzela. »V gozd je prišla in me išče, ker me že tri jutra ni dobila doma. Pa ji je dolg čas po meni in po mojih drobtinica. O, to je moja taščica. Nihče drugi me ne kliče... Pa kdo drugi naj bi bil, če ne taščica, moja taščica...«

»Pip-pip!« je čvrčalo zunaj pred kolibico uporno in glasno. Jelica je odprla nizka vratca in se je zmuznila iz kolibice. Drobna ptičica je odbrzela s praga in je izginila v grmovju. — »O, saj sem vedela, da je moja taščica«, se je razveselila Jelica. »Saj sem vedela, da me je prišla iskat. Pa se me je ustrašila in je odfrčala... Pip-pip, taščica! Ne boj se! Saj sem jaz... Semkaj prileti, da te vidim!«

»Pip-pip!« se je oglasilo v grmovju, in taščica je priskakljala po trati in se je ustavila sredi nje. Gledala je na deklico s črnimi očesci in se ji je neprestano priklanjala. Jelica jo je vabila s sladkimi besedami k sebi, a taščica ni hotela naprej. Pač je poslušala deklčin besede in jim je prikimavala. A k njej pa le ni hotela in najsi jo je Jelica še tako vabila. To pa Jelici ni bilo všeč. Stopila je naprej po trati in se je počasi bližala drobni ptički. Taščica pa se ji je še enkrat priklonila. »Pip-pip!« je veselo zacvrčala; dvignila se je, pa je odbrzela kdo ve kam v prostrani gozd.

Jelica je pa bila žalostna, ker ji je taščica zbežala. Gledala je na grmovje in je čakala, da se taščica povrne. A taščice ni bilo od nikoder več. Pa je Jelica vzdihnila, prav bridko je vzdihnila in se je obrnila, da bi šla v kolibico in zbudila Koclja. No, Kocelj pa je bil že vstal. Ravno se je pretegaval tam na pragu in se je oziral z zaspanimi očmi v nebo, da bi uganil, če je že pozno. Jelica je stopila k njemu in mu je pripovedovala, da jo je prišla ravnokar taščica obiskat. — »Glej, glej — hopsasa!« je menil Kocelj. »Taščica je bila pri tebi? No, taščica je čedna ptičica. Še jaz jo imam rad, ker se zna tako lepo priklanjati in ima tako živa očesca. Škoda, da je pobegnila tako hitro.

Še jaz bi ji bil privoščil lepo besedico, da bi bila še bolj vesela ... A veš, kaj bi ti rekel, Jelica? Nekam pozno bo že — malo preveč sem jo potegnil s svojim spanjem. Pa malo grem po gozdu, da se vendar enkrat že domislim, kako naj pridem Anjari Panjari do živega. Vso noč se mi je sanjalo o njej. A vendar se nisem ničesar domislil. Pretrda je moja glava, pretrda — hopsasa! Ali greš z mano, Jelica? Hm, skoro bi rekel, da bi bilo bolje, če ostaneš v kolibi ...»

»Le pojdi sam, Kocelj!« je odvrnila Jelica. »Veš, jaz sem še vsa trudna in noge me bole ... Pa te kar tukaj počakam. Pa pojdi, Kocelj, in pazi, da te ne ulovi Vitranec ali pa še celo hudobna Anja Panja. In domisli se česa pametnega, da prideva domov. Rada bi že bila pri tetici.«

»Kar brez skrbi bodi, Jelica!« je rekel Kocelj. »Če se danes ne domislim, česar je treba, pa se ne domislim nikoli več. Nekaj jasno mi postaja v moji trdi glavi. Zato pa vem, da se danes za gotovo izmislim ... Lepo me počakaj v kočici in ne hodi nikamor daleč!« Če boš lačna, pa si kar vzemi iz malhe, kar se ti poljubi. Vrnem se kmalu in tedaj boš vesela, Jelica! Zakaj danes se domislim take reči, kakršnih se še ni domislil živ človek. Danes, ko se mi tako lepo jasni v trdi glavi — hopsasa!«

In Kocelj se je posmejal in je odšel. V globoki gozd je odšel in je polglasno požvižgaval predse. Skozi največjo goščavo se je plazil, ker se je bal, da ga kje na odprti goličavi ali pa na samotni stezi ne zapazi in ne pograbi sam Vitranec. Zato pa se je potuhnil, kolikor je le mogel. A vendar je spel naglo naprej in se je vedno bolj bližal koncu gozda. Sam ni vedel, kaj ga žene tja doli; a Kocelj bi bil tako rad zopet enkrat videl domačo vas tam pod gozdom. Pač je vedel, da preži tod nekje sam Vitranec ali pa Anja Panja. Zato pa se je potuhnil še bolj. Počasi in neslišno se je plazil naprej. Že je prišel skoro tik do porobja; že je videl skozi zelenje širno polje in sredi polja samotno vasico, ki se je kopala v rumenih solnčnih žarkih ... »Samo trikrat bi pošteno preskočil, pa bi bil na varnem tam med njivami,« je pomislil in je nekoliko iztegnil vrat, da bi videl bolje in lepše. A tedaj je glasno in neprijetno zašumelo kraj njega. Kakor da je vzrasla iz zemlje, je stala hipoma pred njim Anja Panja in se je hudobno smejala. »A, iz gozda si jo mislil popihati, kakor si jo popihal iz črne ječe?« se je zadrla Anja Panja s piskajočim glasom. »O, pa smo te le ulovili in te povedemo nazaj v ječo. Kar z mano pojdeš, nepridi prav! Kar zdaj-le pojdeš, ko si se tako lepo ujel v past.«

A Kocelj je poskočil na noge in je zbežal nazaj v goščavo. Tam pa se je ustavil in je pogledal po Anji Panji, ki zaradi svoje debelosti ni mogla tako hitro za njim. Pa se je Kocelj nasmejal in je rekel: »O, teta Anjara Panjara — hopsasa! Nisem mislil, da vas najdem tu na

straži. Bil sem prepričan, da strižete vevericam repke. Zato pa sem hotel pobegniti iz gozda. Zdaj se vas pa bojim in bežim nazaj v gozd. No, seveda, če mi ne pride na misel, da pobegnem na drugi strani iz gozda. Vi me pa lovite, če me morete, teta Anjara Panjara — hopsasa! Zatega rogljička nimate nič več in zato ne morete čarati. Zaradi tega se vas pa prav nič ne bojim... Le skočite za mano — hopsasa! Teta Anjara Panjarà, če morete! Če morete skočiti — hopsasa!»

»O, ti poniglavec! Ti nepridiprav!« je piskala Anja Panja tam za grmom in je silila na vso moč naprej, da bi ujela Kocelja. A Kocelj je bil že daleč; Kocelj je bežal in se je smejal, pa Anja Panja ga ni več videla. No, Anja Panja ni hotela za njim. Vrnila se je na porobje; v travo je sedla in si je brisala znoj z obraza in je težko sopla, ker se je bila preveč razjezila in upehala.

Kocelj pa je drvel naprej in se ni nikjer ustavil. Čez nizko grmovje je kar skakal in še mar mu ni bilo, če so se mu oprasile bose noge tu pa tam prav nemilo ob bodeč trn ali ob oster kamen. Brez sape je drvel naprej v tisto smer, kjer je stalo domovanje Anje Panje. — »O, ni je doma — danes je ni doma — hopsasa!« je govoril v radosti. »Tam ob gozdnem porobju sedi in preži. Še tri ure bo prežala in čakala, da se priplazim jaz iz gozda in me pograbi. Pa bo čakala zaman! Zla-

tega rogljička nima pri sebi. O, če bi ga imela, bi me bila gotovo začarala, da bi se še z mesta ne mogel geniti. Doma ima spravljen zlati rogljiček. Pa grem in ga ji izmaknem. Vitrancu ga ponesem in jo zatožim, da ji bo joj — hopsasa! Pri njej pa je zaprt pritlikavec Brinceljček. Pritlikavca Brinceljčka se pa prav nič ne bojim. Mogoče mi pojde še lepo na roke. Saj znam pritlikavca Brinceljčka prav pametno gnesti. Že nekajkrat sem ga zgnetel. Pa bi ga danes ne?»

Že je prišel do skalovja, a vendar se še vedno ni ustavil, ampak je drvel na vso moč naprej. Ustavil se je šele pri skali, ki je za njo stala samotna kočja Anje Panje. Z rokavom si je obrisal vroči znoj z obraza in se ni prav nič pomišljal. Kar na skalo je splezal in je obsedel tam gori. Ozrl se je na črno kočjo in na trato pred kočjo. In je zagledal tam pod mecesnom pritlikavca Brincelja. Pritlikavec Brincelj je sedel na trati. Krog njega pa je čepelo deset veveric, ki so strmele nepremično v pritlikavca. Še z repkom niso pomignile in tudi cvrčale niso. Samo črna očesa so se jim svetila, kakor da jih tare huda jezica. Na kolenih pa je ležala pritlikavcu majhna veverica. Z repkom je na vso moč migala in je brcala z drobnimi nožicami. Pritlikavec Brincelj pa je držal v roki velike škarje; a roka mu je bila že vsa krvava. Zakaj kakor hitro je pritlikavec Brincelj približal škarje h košatemu veveričinemu repku, že se je zasukala veverica; naglo je okrenila glavo; bele zobke je pokazala in je ugriznila pritlikavca Brincelja prav hudo v roko. Pritlikavec Brincelj pa je zavpil zaradi silne bolečine. Škarje je izpustil in je pričel pihati na rano, odkoder je curljala gorka krvca. In pritlikavec Brincelj je tarnal in stokal na ves glas, da ga je Kocelj prav dobro slišal. Tarnal pa je tako-le: »Oj, ti živalca hudobna, brezsrčna! Čemu me grizeš tako neusmiljeno? Čemu, te vprašam? Oj, mene, pa mi poteče iz ranic vsa huda krvca! Če pa nimam hude krvce, kaj naj počnem potem? Kako naj se znosim nad Koceljčkom, če pa nimam hude krvce? — Pomisli malo, veverička, in pusti, da ti ostrižem košati repek. Saj ti zraste druga dlačica. Tista dlačica bo pa lepa in žametna; tako bo lepa, da bodo popokale vse podlasice od same zavisti... Pomisli malo, veverička, in bodi pametna! Saj te ne bo prav nič bolelo. — Daj sem svoj repek, da ti ga lepo ostrižem in ti bo že jutri zrasla na njem žametna dlačica... Oj, mene, daj mi sem repek!«

In pritlikavec Brincelj je pobral škarje in jih je približal veveričinemu repku. Že jih je odprl, da bi urezal. »Cr!« je siknila veverica in je pokazala zobke, pa ga je ugriznila, da je bolelo. In zopet je tekla rdeča krvca, in zopet je zatarnal pritlikavec Brincelj. In izza velikih, zeleno obrobljenih očal so se prikazale vroče solze in so polzele po licu. Zakaj pritlikavec Brincelj je resnično pričel jokati. Jokal je milo in je javkal: »Prebita veverička — prebita veverička! Kaj ti je moja roka na poti? Čemu mi prelivaš tako po nepotrebnem mojo

ljubo, hudo krvco? Mar misliš, da me nič ne boli? O, boli me — jojmene, tako boli! Pusti zobke, pusti, veverička! Saj ti hočem samo dobro. Saj nisem jaz kriv, da ti moram striči repek. Anja Panja je kriva, samo Anja Panja, ki moram pri njej služiti in čakati, da mi zraste v brihtni glavici velika pamet in modrost. Zato pa imej nekoliko spoštovanja do mene, prebita veverička! Če že do mene samega ne, pa vsaj do mojega lepega noska. Le poglej moj lepi nosek! Pa se boš čudila njegovi lepoti; tako se boš zamaknila v moj lepi nosek, da niti čutila ne boš, kdaj ti ostrižem repek... Jojmene, veverička! Lepo te prosim, samo na moj nosek glej!»

Pa je pritlikavec Brincelj zopet hotel striči. A veverica se ni zmečila za nos, ki se je tako lepo pobesil proti njej, ampak je usekala prav pošteno v pritlikavčevo roko. Pa je že šinila ob pritlikavčevih prsih in ga je menda hotela tudi v nos ugrizniti. Pritlikavec Brincelj je obupno zavrnil in je skočil na noge. — »Ojojmene — mir, nepridipravka!« je zavpil. »Hudobnica, niti do mojega lepega noska noče imeti spoštovanja! O, glejte! Ugriznila bi me bila v lepi nosek in bi mi ga bila nemara še celó odgriznila... O, hudobnica! Škoda, da mi je vzel Vitranec hudi pipec. Pa bi vam zdaj-le pokazal, kakšen junak je Brincelj pravzaprav. Pa ne morem, ker nimam hudega pipca pri roki... A počakajte, hudobnice! Anja Panja se kmalu vrne. In potem vam odreževa s škarjami nevšečne gobčke in vas za repke pobesiva po macesnu. Pa boste gledale, hudobnice, gledale, če boste mogle! Kar počakajte!«

In pritlikavec Brincelj je zopet ujel veverico. Sedel je nazaj pod macesen in je položil veverico na kolena. Toda komaj je zmignil s

škarjami, ga je veverica že zopet ugriznila in zopet je tekla iz boleče ranice gorka krvca. Pritlikavec Brincelj je pihal, pihal na ranico; solze so mu drsele izza naočnikov, a si ni vedel več pomoči. — »O, da me je moral Vitranec semkaj poslati!« je na glas zdihoval in je krotil hudobno veverico. »Pri Anji Panji pač ne pridem nikoli do pameti. Vitranec se je zmotil — jojmene, hudo zmotil. Tu pridem še ob tisto malo pameti, ki jo imam zdaj-le v svoji brihtni glavici. Še tisto pamet izgubim, in nosek mi je v strašni nevarnosti, da ga ne požre hudoba veveričja.«

Pritlikavec Brincelj si je pokrtil obraz z rokami in je zajokal, da bi se ga usmilil trdi kamen. A hipoma je dvignil glavo in je poslušal. Zakaj zazdelo se mu je, da ga je nekdo poklical. Ozrl se je na vse strani; a ni videl nikogar. Tedaj pa se je zopet oglasil tisti glas in je zaklical: »Pritlikavec Brinceljček — hopsasa! Ali meliš? Čemu jočeš in tarnaš, pritlikavec Brinceljček — hopsasa?«

Pritlikavec Brincelj se je čudil in je debelo gledal okrog sebe. »Ojojmene, to je Koceljčkov glas,« je dejal. »Koceljček je nekje blizu in sam Koceljček mi prihaja na pomoč... Koceljček, ljubi Koceljček, kje si? Dej, povej mi!«

Doli s skale se je oglasil Kocelj in je odvrnil: »Tu sem, tu — semkaj poglej — hopsasa! Tu gori čepim in te gledam. Pa te občudujem, ker si postal že tako velik junak, da se upaš vevericam repke striči. Resnično, Brinceljček, strašno velik junak si. Joj, kakšen pa bi bil šele, če bi imel moj hudi pipec, ki si ga tako nemarno in neumno napravil... Oj, Brinceljček, ali me še vedno ne vidiš? Štiri oči imaš, pa si še tako brljav, da se ti veverice za hrbtom posmehujejo.«

In pritlikavec Brincelj se je oziral okrog in okrog in je gledal, gledal. Toda naposled je le zagledal Koclja na skali. Pa se je pritlikavec Brincelj na vso moč razveselil. Kar z rokami je tlesnil in je skočil na noge. »Koceljček, ljubi Koceljček!« je rekel. »Skoči s skale in pridi k meni! Saj Anje Panje ni doma. Tam v gozdu nekje prežnate in na našo Jelico. Zato pa pridi k meni, da uženeva prebite veverice. Seveda, seveda, samo, če ti zopet ne rogovili huda krvca. Tvoje hude krvce se pa bojim, Koceljček! Pa premisli malo in skoči, skoči s skale...«

A pritlikavec Brincelj niti končal ni, že je skočil Kocelj na trato in je obstal pred Brinceljem. Veverice so škrtnile prestrašene in so pričele nemirno begati po trati. Toda kmalu so se pomirile in so polegale pod mecesen okrog pritlikavca Brincelja, ki je bil ves vesel in se je v svojem veselju drgnil z roko po nosu. — »O, da si prišel, Koceljček!« je govoril pritlikavec Brincelj. »Zdaj se pa ne bojim nič več hudobnih veveric. Uženeva jih zdaj, Koceljček, v kozji rog jih uženeva. Samo ti mi moreš še povedati, kaj naj napraviva, da jih resnično uženeva. Glej, vso hudo krvco so mi skoro že prelile. A

kako naj bom junak, če nimam nič več hude krvce? Pa mi povej, Koceljček, in mi pomagaj, da uženeva hudobnice v kozji rog.»

»Hm, hopsasa!« je odvrnil Kocelj in se je zamislil. Tedaj pa se mu je zasvetilo v trdi glavi, o, tako lepo se mu je posvetilo, da je kar poskočil in je zgrabil pritlikavca Brincelja okrog pasa in ga je dvignil visoko do mecesnovih vej. Pritlikavec Brincelj je zavreščal na ves glas in je pričel otepati z rokami in nogami. »Ojojmenel!« je obupno vreščal pritlikavec Brincelj. »Pa si mi rekel, da ti da danes huda krvca mir. Pa si se zlagal. O, ne bi te bil pustil na trato, ako bi vedel, da ti huda krvca zopet rogovili. Veverico bi bil poslal nad tebe, da ti odgrizne in požre nevšečni nosek ... Koceljček, Koceljček! Daj mir in usmili se me!«

»Beži, beži — hopsasa!« se je posmejal Kocelj in je postavil pritlikavca na tla. »Saj ti nočem ničesar. Samo vesel sem, da sem se tako lepo in hitro domislil, kako naj uženeva veverice v kozji rog. Praviš, da ni Anjare Panjare doma? No, dobro! Zato pa sem prišel semkaj, ker vem, da je ni doma. Pa ti pomorem, Koceljček, če si le malce pameten. Veverice ti uženem v kozji rog. A ne samo to. Tudi tebe rešim iz krempljev Anjare Panjare in te povedem nazaj k Vitrancu. Ali hočeš, Brinceljček? Ali imaš v glavi vsaj malo pameti?«

Pritlikavec Brincelj se je čudil in skoro verjeti ni mogel Koceljevim besedam. »Kaj praviš? Jojmene, kaj praviš?« je govoril ves vesel. »Rešiš me, Koceljček, iz tega hudega kraja me hočeš rešiti? O, saj imam še nekaj pameti v brihtni glavici. A Anja Panja mi bo skončala še tisto malo pameti. Zato pa ne smem ostati pri njej, če hočem do smrti biti tako brihten, kakor sem zdaj.«

»No, dobro govoriš — hopsasa!« ga je pohvalil Kocelj. »Smiliš se mi, Brinceljček, ker si velik siromak in znaš tako lepo govoriti ... A ne zamujajva časa! Anjara Panjara se lahko vsak čas vrne. Pa bi bilo po meni in tudi tebe bi ne pogledala s prijaznim očesom. Veš, Brinceljček, vso pamet zberi danes skupaj in molči, molči in ne povej Anjari Panjari, da sem bil jaz tukaj! Če boš molčal, boš že jutri rešen in se boš smejal, ker ti niso veverice prelile vse hude, junaške krvce ... Ali boš molčal?«

»Bom, Koceljček, molčal bom,« je odgovarjal pritlikavec Brincelj. »O, ti še ne veš, kako znam jaz molčati! Niti grob ne molči tako jako, kakor zna molčati pritlikavec Brincelj. Boš videl, Koceljček!«

»Prav — hopsasa!« je dejal Kocelj. »Zdaj pa kar z mano, Brinceljček! Greva malo pogledat v kočo Anjare Panjare. Tam pa najdeva tisto, česar je nama treba, da uženeva v kozji rog veverice. O, jaz že vem, kaj morava poiskati in česa nama je treba.«

Pa sta odhitela v kočo. Duri niti zaklenjene niso bile, ampak so bile samo prislone. Stopila sta v mračno kočo. Ta je imela samo en prostor, ki je bil izba in kuhinja obenem. V kotu je stalo kamenito

ognjišče, kjer je tlela žerjavica; a tam kraj okenc je stala borna, pisana postelja, ki je bila pogrnjena s široko, črno odejo. S čudnimi slikami je bila porisana velika skrinja, ki je stala tam ob steni, postelji nasproti. Drugega pohištva ni bilo v koči, razen nizke mizice tam kraj ognjišča in nerodnega, trinožnega stola, ki je bil potisnjen pod mizico. — Kocelj se je pazljivo oziral po koči in se je zadel ob vsako stvarco. Z očmi je iskal zlati rogljiček, a naj se je oziral okrog, kolikor je hotel — zatega rogljička ni zagledal nikjer. — »Hm — hopsasal« je pre-mišljal. »Tu v koči mora biti nekje skrit. Anjara Panjara ga ne nosi s sabo, ker bi me bila v svoji jezici gotovo začarala, ko sem jo dražil tam ob gozdnem porobju. Zato pa vem, da je zlati rogljiček skrit tu v koči... Kaj, če ga ima spravljenega v tej skrinji, ki je porisana s tako čudnimi čačkami in slikami, da me je kar strah? Pogledal bom v skrinjo!«

A skrinja je bila zaklenjena in Kocelj je ni mogel odpreti. No, to pa Koclja ni prestrašilo. Pričel je iskati ključ po vseh kotih, in ko ga ni našel nikjer, je stopil do kamenitega ognjišča. Brskal je po pepelu, in kar nenadoma se je prikazal sredi pepela velik, zakrivljen ključ. — »Oho, ali sem te našel — hopsasa!« se je razveselil Kocelj. »No, zdaj pa pogledamo malo po skrinji. Tam se skriva zlati rogljiček, ker ga ne najdem nikjer v koči. Zasvetilo se ti je vendarle v trdi glavi, Kocelj! Dolgo si čakal in si že skoro obupal. Že davi sem vedel, da se mi bo zasvetilo. In glejte! Resnično se mi je zasvetilo v glavi!«

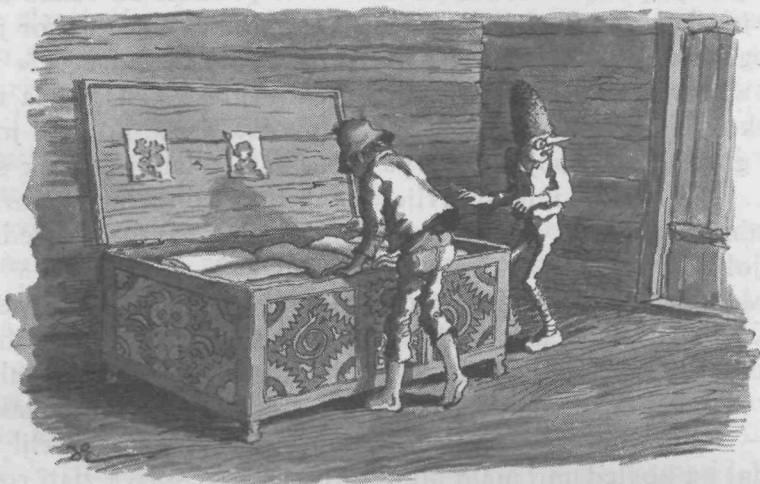
»Pa čemu ti bo ključ, Koceljček?« je izpraševal pritlikavec Brincelj. »Pa menda vendar ne odpreš skrinje? Ha, Koceljček?«

»Pst, Brinceljček — hopsasa!« je odvrnil Kocelj. »Ali ti nisem rekel, da moraš biti tiho? Pst, Brinceljček! Tu v skrinji spi čudna reč. Čudna reč — ti rečem, Brinceljček! In tiste čudne reči se bojé vse veverice. Boš videl, kako pohlevne bodo postale, ko jim pokažeš tisto čudno reč. Pa jih boš lepo in mirno strigel ves dan. A jutri ti jih ne bo treba striči. Jutri boš že pri Vitrancu, ki ti bo vrnil moj strašni pipec... Zato pa tiho, Brinceljček!«

In Kocelj je stopil k skrinji. Ključ je vtaknil v ključavnico in ga je zavrtel. In glej! Pokrov je sam skočil kvišku, in Kocelj je pogledal v odprto skrinjo. Do vrha je bila skrinja napolnjena z belim perilom. Kocelj je že segel z roko med perilo, da bi poiskal zlati rogljiček. A tisti čas je nekdo zavpil zunaj koče. Veverice so zaškrtnile na ves glas, in pritlikavec Brincelj se je prijel ves prestrašen za glavo. »Ojoj-menel« je zasopel. »Anja Panja je prišla... Kaj bo z nama, Koceljček?«

Pa tudi Kocelj se je prestrašil. Naglo je spustil pokrov na skrinjo in jo je zaprl, kakor bi trenil. »Anjara Panjara je — hopsasa!« je rekel po tihem. »Pojdi ven, Brinceljček! A če ti je drag tvoj piškavi nosek, molči in ne povej, da sem jaz tukaj!«

»Molčal bom — ojojmene, molčal bom,« je odvrnil pritlikavec Brincelj in je zdrvel iz koče. Kocelj pa je naglo potegnil ključ iz skrinje. Brzo ga je pomešal med pepel in je stopil potem k okencu. Malce je odgrnil črno zaveso in je pokukal ven. In je videl Anjo Panjo. Anja Panja je bila ravno pograbila pritlikavca Brinclja za dolgi

nos. Neusmiljeno ga je mikastila in suvala na vse strani. »Ti hudoba pritlikava!« je vpila Anja Panja. »Tako misliš ti striči moje veverice? O, tako pač ne pridem nikoli do blazinice, ki jo moram napraviti iz veveričje dlačice, da bom lepše in mehkejše spala... Pa se potepa hudoba pritlikava okrog, namesto da bi strigel repke. In glejte, glejte! Pa vse dopoldne ni pristrigel niti ene dlačice...«

In Anja Panja ga je vlekla za nos in je suvala in vpila. Pritlikavec Brincelj je vreščal in cepetal po trati, in veverice so škrcpetale in vreščale, da je šlo skozi ušesa... Koclja pa je bilo strah in je mislil: »Če me zdaj-le Anjara Panjara zaloti, je po meni. Začara me in me nemara še celo ubije. Saj bi vedela takoj, čemu iztikam po njeni koči. Oj, da me je morala zasačiti! Pa kaj naj storim? Najbolje je, da pobegnem, če še morem... Najbolje— hopsasa!«

In Kocelj je skočil k durim in je pokukal na trato. Pa je videl, da mu Anja Panja obrača ravno hrbet. Zato pa se je zadovoljno posmejal. Smuknil je iz koče in je šinil mimo vogla. Tam za kočo so štrlele visoke skale. Kocelj se pa ni pomišljal. Urno je splezal na skale in se ni ozrl niti enkrat nazaj. Ko je priplezal vrhu skal, se je spustil naglo na drugo stran. In je zbežal v gozd in je bežal, kakor da so mu trije divji medvedi za petami.

